

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

« Δεδόσθω ὅτι τὰ βραβεῖα καὶ οἱ στέφανοι ἀπογέγονται πάντοτε εἰς τὰ ἄριστα τῶν συνθετομένων ποιημάτων. Τὸ τοιοῦτον ποίημα, ἀποφαίνομαι ἀδιστακτως, θέλει εἶσθαι πάντοτε κακόν. Ὁ θηρεύων ποιητικούς στεφάνους ποιητῆς εἶναι ψευδῆς λάτρις τῶν Μουσῶν. Βραβευόμενον ποίημα ὁμοιάζει μὲ βραβευόμενον πρόβατον. Διότι ὁ σκοπὸς τοῦ συναγωνιζομένου ὑπὲρ τοῦ ἀγροτικοῦ βραβεῖου τείνει εἰς τὸ νὰ παραγάγῃ βόσκημα κατάλληλον οὐχὶ εἰς βρῶσιν, ἀλλὰ εἰς ὑπεροχὴν βαρύτητος· ὅθεν προσπαθεῖ νὰ παχύνη τὸ θυμὸν τοῦ δι' ἀσυνήθους καὶ νοσιώδους παχύτητος, καὶ ὅτε ἀποβῇ τοιοῦτον ὅποιον μετ' ἀηδίας ἐδύνατο ν' ἀπορρίφθῃ ἐκ πάσης τραπέζης, τὸ προσφέρει εἰς τοὺς δικαστάς. Παρομοίως, σκοπὸς τοῦ παρουσιαζομένου εἰς ποιητικούς συναγωνισμοὺς εἶναι τὸ νὰ καθυποβάλῃ εἰς τοὺς δικαστάς οὐχὶ καλόν τι ποίημα, ἀλλὰ στιχούργημα τι περιέχον τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπιτετηδευμένον καὶ πομπῶδες, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληφθῇ παρὰ τῶν κριτῶν ὡς καθαρὸν ἢ ὑψηλόν. Ποιήματα λοιπὸν οὕτω κατασκευαζόμενα θέλουσι πάντοτε ζῆ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθέων, καὶ αἱ ὀλίγαι καλλοναὶ τὰς ὁποίας πιθανῶς περιέχουσι θέλουσι παρέχει ἄγνωστον ἄρωμα καὶ ἀσυνήθη θέαν. Γενικῶς δὲ τὰ μὲν βραβευόμενα πρόβατα εἶναι κατάλληλα μόνον εἰς κατασκευὴν κηρίων ἐκ λίπους, τὰ δὲ βραβευόμενα ποιήματα χρησιμεύουσιν εἰς τὸ ν' ἀνάπτωμεν τὰ τοιαῦτα κηρία. »

Μακώλεϋ.

Ο ΟΥΜΒΟΛΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.

Τὴν 30^{ην} Ἀπριλίου 1841, παρατηρεῖ φίλος τις τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς ἐν τινι ἐπιστολῇ· « Ὁ Οὐμβόλδος ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς

μεταξὺ τῶν λογίων ὡς καὶ μεταξὺ τῶν αὐλικῶν. Πολλὰ ἐγένοντο ἀπόπειραι εἰς τὸ νὰ δυσφημίσωσι τὸν ἄνδρα· ἀλλ' ἅμα ἀνοίγει τις τὰ χεῖλη πρὸς ἔπαινον αὐτοῦ, ὁ μῶμος σιγαῖ παρευθὺς, καθότι ὀλίγοι εἰσὶν ἱκανοὶ εἰς τὸ νὰ στηρίζωσιν αὐτόν. Κύριός τις μὲ εἶπε τελευταῖον ὅτι δὲν ἐγίνωσκε τί ἔπρεπε νὰ φρονῇ περὶ τοῦ Οὐμβόλδου, οὔτε ἐδύνατο εἰς τὸ νὰ φθάσῃ εἰς σαφές περὶ αὐτοῦ συμπέρασμα. Ἀπεκρίθην, φρόνει πάντοτε περὶ αὐτοῦ ἀγαθῶς, πίστευε ὅτι ἀόκνως ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι βαδίζεις τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἔτερός τις ἐξεφράσθη περὶ αὐτοῦ· εἰρωνικῶς λέγων· « Ὁ Οὐμβόλδος ἦτο μέγας ἀνὴρ μέχρις οὗ ἦλθεν εἰς τὸ Βερολῖνον, ἀλλ' ἔκτοτε ἀπέβη κοινὸς ἄνθρωπος. » Ὁ δὲ M. P. ἀπεκρίθη, ὅτι ἐν Βερολίνῳ οὐδὲν μένει εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀλλὰ πᾶν πρᾶγμα παρακμᾷ καὶ μαραίνεται. Ναὶ, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ Ὁμήρου μεταφραστῆς Πῶπ ἦρχετο εἰς Βερολῖνον, ἤθελε καταλογισθῇ ὡς ἀπλοῦς διδάσκαλος ἀναγνώσεως. Ἡ παρατήρησις εἶναι ἀληθεστάτη, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ποτὲ δὲν ἐγράφη· τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοῦ Βερολίνου ἀξίζει βαθυτέρας ἐρεῦνης, καθότι ὑποδεικνύει ζωτικότητα ἀδιαπλάστου εἰσέτι μεγαλείου, ὅπερ, ἐὰν μὲν ἀναπτυχθῇ, δύναται νὰ περιποιήσῃ μεγάλην τὴν φήμην εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐὰν ὅμως διακοπῇ, θέλει ἀποβῇ εἰς αἴσχος αὐτῆς. « Ἐκεῖ (δηλ. πρὸς τὸ Βερολῖνον) λέγει που ὁ Γαίτης, ζῇ φυλὴ ἀνθρώπων ἀσεβῶν. »

ΟΙ ΓΟΤΘΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΟΥΝΟΙ.

Αἱ τρομεραὶ τιμαὶ ἅς τὰ ἄγρια ταῦτα ἔθνη ἀπένεμον εἰς τοὺς τεθνεῶτας αὐτῶν μονάρχας ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, διὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Ἀττίλα, βασιλέως τῶν Οὔνων, καὶ τοῦ Ἀλαρίχου, βασιλέως τῶν Γότθων.

Ὁ Ἀττίλας ἀπέθανεν ἐν ἔτει 453 καὶ ἐτάφη εἰς τὸ μέσον μεγάλης πεδιάδος ἐντὸς φερέτρου περικλείοντος τρία ἕτερα, τὸ μὲν ἐκ χρυσοῦ, τὸ δὲ ἐξ ἀργύρου καὶ τὸ τρίτον ἐκ σιδήρου.